

๑

ร่างระหงในชุดเจ้าสาวสีขาวกระโปรงฟูฟ่องช่างดูงดงามราวหงส์
สยายปีก ขณะที่เลือดสีแดงฉานไหลรินตัดกับสีผ้าลูกไม้ ทำให้ภาพที่เห็น
ดูสวยงามและน่าสะพรึงกลัวในเวลาเดียวกัน ริมฝีปากเคลือบลิปสติก
สีชมพูของฉัตรฟ้าอ้าออกคล้ายพยายามจะเอ่ยอะไรบางอย่าง หากหล่อน
พูดได้ เรื่องราวทั้งหมดคงไม่เป็นแบบนี้

สิ่งที่สุดท้ายที่ฉัตรฟ้าต้องการให้ทุกคนได้รับรู้ความรู้สึกของหล่อน
ก่อนจะสิ้นใจก็คือ ความเคียดแค้นและความเกลียดชังที่สื่อผ่านนัยน์ตา
ลูกโป่งคูนั่น

เวลาเจ็ดนาฬิกา

ยามเช้าของวันฟ้าใส อากาศสดชื่นจนไม่น่าเชื่อว่ากำลังจะมี
เหตุการณ์ร้ายแรงใดๆ เกิดขึ้น ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ พิธีหมั้นถูก
จัดขึ้นเมื่อวาน วันนี้เป็นพิธีมงคลสมรส เด็กกำปั้นในบ้านจึงต้องตื่นเร็ว
กว่าเดิมเพื่อเตรียมงาน

บรรยากาศรอบคฤหาสน์บุปผชาติสดใสเต็มไปด้วยสีชมพูสลับขาว
ของชุ้มดอกกุหลาบเล็กใหญ่ ประตูด่านหน้าคฤหาสน์เป็นเหล็กดัดม้วน
ขัดเป็นรูปกุหลาบดอกโต สัญลักษณ์ของนามสกุลบุปผจินดา ซึ่งถูก
ตกแต่งด้วยกุหลาบสดสีชมพูอ่อนร้อยรวมกับริบบิ้นให้ดูงดงามและ

อ่อนหวาน รวากับจะสื่อถึงการฟื้นนาการความสัมพันธ์ของคู่บ่าวสาว

สวนดอกไม้ด้านหน้าคฤหาสน์ถูกเนรมิตให้เป็นสถานที่จัดงานชั่วคราว นับตั้งแต่การสูญเสีย ‘อโศกสปัน’ ผู้นำคนล่าสุดของตระกูลไปเมื่อเกือบสองปีก่อน ภายในคฤหาสน์ก็ไม่เคยจัดงานมงคลอีกเลย นี่จึงเป็นการทดสอบความสามารถของผู้นำตระกูลคนปัจจุบัน อย่างน้อยที่สุดก็เป็นสิ่งพิสูจน์ว่าความรักความสามัคคีของเหล่าพี่น้องทั้งสี่แห่งตระกูลบุปผจินดาระส่ำระสายตามข่าวที่ลือจริงหรือไม่

คฤหาสน์หลังนี้ตั้งอยู่ในเขตปริมณฑล ห่างไกลจากความวุ่นวายในตัวเมือง เมื่อหลายสิบปีก่อน บริเวณนี้มองเห็นดวงดาวได้ชัดเจน เพราะไม่มีแสงนีออนมาทาบสายตา แต่ปัจจุบันมีการขยายเมืองมากขึ้น ถึงกระนั้น คฤหาสน์หลังนี้ก็ยังคงอยู่ไกลจากถนนใหญ่ที่เชื่อมกับตัวเมืองที่สุด ถ้าเลี้ยวเข้ามาจากถนนใหญ่ จะเห็นนาผืนกว้างขนาบทั้งสองข้างทาง ก่อนจะเข้าสู่บริเวณของคฤหาสน์จะเจอต้นศรีตรังขนาดใหญ่สองฝั่งทอดยาวไปจนถึงหน้าประตู

ถึงแม้ว่าคฤหาสน์จะถูกบูรณะใหม่ แต่ก็ยังคงรูปแบบสถาปัตยกรรมในช่วงสมัยรัชกาลที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ไว้ ซึ่งมีเอกลักษณ์โดดเด่นเพราะเป็นบ้านทรงไทยผสมผสานอาคารแบบตะวันตก คฤหาสน์ทั้งหลังเป็นสีขาว หลังคาและกระเบื้องสีครีมดูเรียบง่ายแต่เห็นชัดซึ่งความงดงามที่ไม่ล้าสมัยเลย

หน้าคฤหาสน์เป็นสวนดอกไม้ มีทั้งดอกกุหลาบ ดอกมะลิ ดอกเบญจมาศ สารพัดสี ด้านข้างสวนมีศาลาเล็กซึ่งสร้างไว้สำหรับนั่งอ่านหนังสือและชมดอกไม้ ยังมีกระโจมที่ถูกออกแบบไว้สำหรับเลี้ยงผีเสื้อโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นกิจกรรมยามว่างแสนโปรดของคุณหญิงคนเก่าอยู่ด้านข้างศาลา ทุกคนเรียกที่นี่ว่า ‘สวนผีเสื้อ’ แต่ตอนนี้ไม่หลงเหลือซากผีเสื้อเลยสักตัว

คฤหาสน์บุปผชาติถูกบูรณะหลายต่อหลายครั้ง จึงยังดูใหม่อยู่

เสมอ เฟอร์นิเจอร์เกือบทุกชิ้นทำมาจากไม้ เห็นจะมีก็แต่โทรทัศน์โบราณที่หาซื้อที่ไหนไม่ได้ กับนาฬิกาลูกตุ้มขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางคฤหาสน์นี้แหละที่ไม่ได้ทำจากไม้ ส่วนกลางของบ้านเป็นห้องโถง ซึ่งมีบันไดขนาดใหญ่วนขึ้นไปถึงชั้นสาม ระเบียงของแต่ละชั้นกว้างขวางมองเห็นชั้นล่างของบ้านได้ถนัดตา แต่ด้วยระเบียงที่สูงเพียงสะโพก จึงเป็นที่มาของคดีฆาตกรรมครั้งนี้

คฤหาสน์หลังนี้แบ่งเป็นปีกซ้ายและปีกขวา ทางปีกซ้าย ชั้นแรกคือห้องครัวและห้องรับประทานอาหาร ชั้นสองเป็นห้องพักสำหรับแขก ซึ่งมีถึงสี่ห้อง แต่ก็ไม่ค่อยมีใครมาพักบ่อยนัก และชั้นสามเป็นห้องหนังสือ ส่วนปีกขวา ชั้นล่างเป็นห้องรับรอง ขณะที่ชั้นสองและชั้นสามเป็นห้องพักของคนในตระกูล ที่ตอนนี้เหลือเพียงสี่ห้าห้องที่ยังใช้งานอยู่

ทางด้านหลังของคฤหาสน์มีสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ เนื่องจากคุณท่านคนก่อนรักการออกกำลังกายทางน้ำเป็นอย่างมาก ห่างไปไม่มากนัก ทางด้านซ้ายเป็นห้องพักของเหล่าแม่บ้านและคนสวน หากเดินไปทางขวาของสระว่ายน้ำสักหน่อย จะเห็นท่าเรือริมคลองเล็กๆ ที่ตัดผ่านพื้นที่ในคฤหาสน์ไหลไปยังป่าด้านหลังคฤหาสน์ ก่อนจะเข้าเขตป่านั้น มีบ้านต้นไม้อยู่บนต้นไม้ใหญ่ซึ่งเป็นสถานที่ที่เหล่าพี่น้องทั้งสี่ชอบมาเล่นกันสมัยเด็กๆ

งานแต่งงานถูกจัดขึ้นบริเวณห้องโถงตรงกลางของคฤหาสน์ ซึ่งถูกเปลี่ยนให้เป็นที่รับรองแขกชั่วคราว โดยกินพื้นที่มาถึงสวนดอกไม้ด้านหน้า บริเวณตรงกลางหน้าบันได้มีน้ำแข็งเกาะสลักเป็นรูปหงส์สองตัวบินเคล้าเคลียกัน ตัวหนึ่งกางปีกและเชิดศิระชั้นไปด้านบน ในขณะที่อีกตัวคลอเคลียอยู่ไม่ห่าง กลิ่นเทียนอบของขนมเสน่ห์จันทร์หอมโชยไปทั่วบริเวณงาน

ด้วยความที่เป็นงานแต่งงานของสองทายาทตระกูลดังระดับแนวหน้าของเมืองไทย จึงมีสื่อสามถึงสี่สำนักมาทำข่าว จริงๆ น่าจะมีมากกว่า

นี้ แต่ทางเจ้าภาพขอความร่วมมือว่าอย่าให้งานช่วงเช้าเป็นงานส่วนตัว
จึงขอเชิญเฉพาะแขกที่สนิทเท่านั้น

ขณะนี้เป็นเวลาแปดนาฬิกาสามสิบนาที อีกประมาณครึ่งชั่วโมงจะ
เป็นฤกษ์ดีที่จะเริ่มพิธี จึงมีแขกบางส่วนเริ่มทยอยมาร่วมงาน

และเสียงแสดงความยินดีแรกก็คือ สัญญาเริ่มต้นแผนการของ
ฆาตกร

เวลาผ่านไปกว่าสามสิบนาทีแล้ว ฉัตรฟ้า ว่าที่เจ้าสาวยังไม่ลงมา
รับแขกเลย อีกทั้งเด็กรับใช้ก็บอกว่าเจ้าสาวไม่ได้อยู่ในห้อง พี่สาวทั้งสาม
จึงร้อนใจและเป็นกังวลที่สุด เลยตกลงกันว่าจะแยกย้ายกันตามหา
น้องสาว เพราะคิดว่าฉัตรฟ้าคงละเลยเวลาตามประสา บุญทริกา พี่สาว
คนโต บอกว่าจะไปดูบริเวณสระว่ายน้ำ เพื่อว่าฉัตรฟ้าจะยังถ่ายรูปกับ
เพื่อนๆ อยู่ ขณะที่ชมพูนุช พี่สาวคนรอง รับอาสาไปดูที่ชั้นสามทั้งหมด
ส่วนพุดพิชญา พี่สาวคนที่สาม ตัดสินใจเดินกลับขึ้นไปบนห้องพักของ
ฉัตรฟ้าอีกครั้ง

พุดพิชญาแยกกับชมพูนุชบริเวณชั้นสอง โดยพุดพิชญาเดินไปทาง
ปีกขวาของคฤหาสน์ ในขณะที่ชมพูนุชเดินขึ้นไปด้านบนเพื่อดูบริเวณ
ชั้นสาม

บริเวณชั้นล่างของคฤหาสน์ แยกเหวอกำลังพูดคุยกันคล้อยไป
กับเสียงเปียโนอย่างสนุกสนาน ไม่มีใครรู้เลยว่าเหตุร้ายกำลังจะเกิดขึ้น
เด็กผู้หญิงคนหนึ่งรับขนมชั้นจากบริการแล้วกินอย่างเอร็ดอร่อย ขณะที่
สายตาของเด็กน้อยมองไปที่น้ำแข็งเกาะสลัก

ทันใดนั้น หญิงสาวในชุดแต่งงานก็ร่วงหล่นลงมาจากชั้นบน
กระแทกกับปากหงส์ที่ถูกแกะสลักให้แหลมเล็กจนแทงทะลุโครงเลือดด้าน
หลังแล้วแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ขณะที่เลือดสาดกระเซ็นไปทั่ว
ก่อนที่ร่างนั้นจะไหลลงไปตามแรงโน้มถ่วงจนเกิดเสียงดังเมื่อปะทะกับ

พื้นเต็มแรง ดวงตาของเจ้าสาวเบิกโพลง ร่างกระตุกอีกครั้งก่อนจะแห่
ไป

เจ้าสาวในชุดแต่งงานสีขาวฟูฟ่องโซกไปด้วยเลือด ริมฝีปากสีชมพู
อ้าค้างคล้ายจะพูดอะไรบางอย่าง ขณะที่ดวงตาเบิกโพลง นี่อาจเป็นเรื่อง
สยองขวัญที่สุดสำหรับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์

เสียงกรีดร้องดังขึ้นพร้อมกันทั่วศาลาสนก่อนที่ความโกลาหลจะ
ตามมา พุดพิชญาเกาะขอบระเบียงชั้นสอง มองลงมาเบื้องล่าง ก็เห็น
ดวงตาและริมฝีปากของน้องสาวคนเล็กที่อ้าค้างอยู่อย่างนั้น ฉัตรฟ้าลึนใจ
เสียแล้ว ขณะเดียวกัน ชมพูนุชก็ชะงักหันหน้ามาจากชั้นสาม และกรีดร้อง
ออกมาสุดเสียงทันทีที่เห็นภาพดังกล่าว

คดีฆาตกรรมแห่งศาลาสนบุปผชาติได้เปิดมาอย่างสมบูรณ์แบบ

บุณฑริกา ชมพูนุช พุดพิชญา และ ฉัตรฟ้า สีดรุณี ซึ่งเป็นทายาท
รุ่นปัจจุบันแห่งตระกูลบุปผจินดา

ในแวดวงสังคมชั้นสูง น้อยคนนักที่จะไม่รู้จักตระกูลบุปผจินดา
แม้จะไม่ได้ออกงานสังคมบ่อยนัก แต่ก็เป็นที่รู้จักที่มีชื่อเสียงลำดับต้นๆ
ของเมืองไทย ด้วยธุรกิจส่งออกพันธุ์กล้วยไม้และดอกไม้กำลังเติบโต
จึงทำให้ตระกูลนี้เป็นที่รู้จักมากขึ้น จากเดิมเพียงรับดอกไม้มาส่งขาย
ทั่วไป แต่ตอนนี้กลายเป็นบริษัท 'บุปผจินดา' อย่างเป็นทางการ นอกจากนี้
จะมีไร่เพาะปลูกและหน้าร้านสำหรับจำหน่ายเป็นของตัวเองแล้ว ยังมี
ห้องแล็บในการค้นคว้าและเพาะพันธุ์อีกด้วย

ในบรรดาสี่พี่น้องแห่งตระกูลบุปผจินดา ฉัตรฟ้า น้องคนสุดท้อง
ที่ถูกฆ่านั้นเป็นคนที่สวยงามที่สุด ทั้งยังเป็นนางแบบดาวรุ่งที่กำลังจะได้เล่น
ละครในอีกไม่ช้า การเสียชีวิตของเธอจึงเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย เมื่อเทียบกับ
อนาคตที่กำลังจะรุ่งโรจน์ของหญิงสาวคนนี้ แต่ถึงกระนั้น คนรอบตัว
เธอกลับไม่แปลกใจนัก ที่วันหนึ่งน้องสาวคนเล็กจะถูก 'ฆ่า' ไม่ว่าจะด้วย

เหตุผลอะไรก็ตาม

ส่วนสามพี่น้องที่เหลือ ได้แก่ บุณทริกา พี่สาวคนโต ซึ่งรับหน้าที่ดูแลกิจการของบริษัทต่อจากบิดา หล่อนมีใบหน้าเรียว ดวงตากลมโต และผมดำที่มักจะเกล้าเป็นมวยสูง ทำให้ดูโตกว่าอายุมาก แต่ก็ยังคงดูสวยและฉลาดในเวลาเดียวกัน

ด้วยการที่ต้องขึ้นมารับตำแหน่งประธานบริษัทตั้งแต่อายุยังน้อย จึงทำให้ใครต่อใครเกิดข้อกังขาในประสบการณ์ แต่ระยะเวลาเกือบสองปีที่หญิงสาวดำรงตำแหน่งนี้ บุณทริกาก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า หล่อนเดินหน้าตามแผนธุรกิจที่โศกสบันผู้เป็นบิดาวางไว้ได้อย่างดีเยี่ยม

ชมพูนุช พี่สาวคนรอง เป็นนางแบบในวงการ จากการเปิดตัวเป็นพริเซนเตอร์น้ำดื่มยี่ห้อหนึ่ง จึงทำให้หล่อนเป็นที่รู้จักและเป็นที่จับตามองจากสื่อทุกแขนง ชมพูนุชมีผิวขาวใสที่สุดในบรรดาพี่น้อง แม้ว่าจะสูงไม่เท่าบุณทริกา แต่ด้วยทรวดทรงและส่วนเว้าส่วนโค้งที่กินขาด ก็ทำให้หล่อนก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงอย่างง่ายดาย ชมพูนุชมีจุดเด่นที่ริมฝีปากรูปกระจับ ดวงตาเซิดขึ้นอย่างกับนกยูง และเป็นคนเดียวในบรรดาพี่น้องที่มีผมหยักศกสีน้ำตาลอ่อน

พี่คนที่สาม พุดพิชญา เป็นหญิงสาวร่างเล็กที่สุดในบรรดาพี่น้อง ด้วยความสูงเพียงหนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตร ทำให้หล่อนดูเด็กกว่าฉัตรฟ้าผู้เป็นน้องเสมอ หล่อนไว้ผมยาวประบ่า ด้านหน้าตัดเป็นหน้าม้า แต่ปัดไปด้านข้างเพื่ออวดคิ้วสวย ซึ่งเป็นมรดกที่ได้จากมารดา ดวงตากลมใสชื่อ ริมฝีปากบางเฉียบ สิ่งที่ทำให้หล่อนแตกต่างจากพี่น้องทั้งสามที่สมบุรณ์แบบไม่ด้านใดก็ด้านหนึ่ง ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของตระกูลบุปผจินดา ก็เห็นจะเป็นเพราะหล่อนเป็นผู้หญิงที่น่ารัก เรียบง่าย สบายๆ นี้เอง

พุดพิชญา หรือ พิชา เป็นนักออกแบบเครื่องประดับ หล่อนเป็นนักเรียนรุ่นแรกๆ ของเมืองไทยที่สนใจศึกษาต่อด้านนี้ จึงไปร่ำเรียนไกล

ถึงอิตาลีที่ขึ้นชื่อด้านนี้โดยเฉพาะ หลังจากกลับมาหล่อนก็ได้เงินก้อนหนึ่งจากบิดาเพื่อเปิดร้านเล็กๆ เป็นของตัวเอง ซึ่งตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้าใจกลางเมือง

ร้าน Picha ของพุดพิชญาซ่อนตัวอยู่ในซอกของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ด้วยตัวร้านที่ตั้งอยู่ลึกกลับจึงไม่ค่อยมีลูกค้าจรเท่าไร จะมีก็แต่ลูกค้าประจำที่แวะเวียนมาเรื่อยๆ หรือลูกค้าที่แวะมาเพราะได้ยินชื่อร้าน โดยการบอกต่อๆ กัน แม้จะขึ้นชื่อว่าเป็นเครื่องประดับอัญมณีที่ราคาค่อนข้างแพง แต่หล่อนก็ไม่ได้ตั้งราคาสูงมากนัก เพราะเชื่อว่าเครื่องประดับคือความสุขของผู้หญิง และเจตนาของหล่อนคือการสร้างความสุขให้แก่ผู้หญิงที่ได้สวมเครื่องประดับเหล่านี้

นี่คือเหตุผลที่ลูกค้าประทับใจในงานของหล่อน ด้วยการออกแบบที่เป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร ทั้งยังประณีต บวกกับราคาที่ไม่สูงเกินเอื้อม และที่สำคัญ หล่อนยังใส่ใจลูกค้าอีกด้วย

ตัวร้านตกแต่งด้วยโทนสีม่วงเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากสีโทนมืดจะช่วยขับสีเพชรหรือพลอยได้ดี และด้วยความที่พุดพิชญาชื่นชอบดอกไม้ซึ่งเป็นที่รักของบิดา หล่อนจึงเลือกประดับร้านด้วยดอกไม้ชนิดนี้ ไม่แปลกหากจะได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ในร้านตลอดเวลา ขนาดวอลล์เปเปอร์ในร้านก็ยังเป็นลายเฟรนด์รูปรดอกไม้เลย

ส่วนใหญ่หล่อนจะใช้เวลาช่วงเช้าในการนั่งจิบกาแฟ และอ่านหนังสือหรือนิตยสารอยู่ในห้องทำงานด้านหลังร้าน หญิงสาวซื้อคอนโดมิเนียมไว้ใกล้ๆ เพื่อความสะดวกเวลามาทำงาน เพราะหล่อนมีหน้าที่ต้องเผชิญความเลวร้ายของการจราจรในเมืองกรุง และตั้งแต่เหตุการณ์ที่น้องสาวเสียชีวิตครั้งนั้น หล่อนก็ไม่ได้กลับไปเหยียบคฤหาสน์บุปผชาติอีก

หญิงสาวนั่งเอนกายอยู่ในห้องทำงาน เปิดดูนิตยสารไปที่ละหน้า

พลางใช้ความคิดว่าควรจะลงโฆษณาร้านในนิตยสารเหมือนกับร้านอื่นๆ บ้างจะดีหรือเปล่า หล່อนพลิกไปเรื่อยๆ จนเจอรูปนั้ตรฟ้าที่ถ่ายโฆษณา น้ำหอมยี่ห้อหนึ่ง นั้งอยู่บนหาดทราย เส้นผมปลิวสยาย และหันม้ายิ้มให้หล່อน

พุดพิชญาชะงักไปทันทีที่เห็นรูปนั้นก่อนจะกะพริบตาถี่รว จิตรา ผู้ช่วยส่วนตัวที่วางเอกสารลงบนโต๊ะเจ้านายอุทานขึ้นมาจากทันที

“อู้ย! นั้หนังสือเก่าเธอคะเนี่ย ต้องขอโทษด้วยคะ สงสัยตราจะไม่ได้อั้ววันที่”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” พุดพิชญาส่ายหน้าอย่างไม่ถือสาพลางพลิกดูหน้าปกอย่างั้จิตราบอก หนังสือเล่มนี้วางแผงเมื่อหกเดือนที่แล้ว หล່อนเปิดหน้าเดิมอีกครั้้ง นั้เป็นครั้้งแรกในรอบหลายเดือนที่พุดพิชญาได้เห็นหน้าน้องสาวตัวเอง

นั้ตรฟ้ามีรอยยิ้มที่สดใส เวลาที่หล່อนยิ้ม ดวงตาทั้งคู่อั้จะยิ้มตาม ช่างเป็นรอยยิ้มที่น่ารัก ตั้งแต่เด็กที่นั้ตรฟ้ามักจะได้รับคำชมว่างดงาม และน่ารักที่สดุในบรรดาสี่คนพี่น้อง และด้วยนิสัยทะเยอทะยานไม่หยุดนั้ง ทำให้หล່อนเป็นที่รู้จักเพราะได้เป็นพรีเซนเตอร์สินค้ามากมาย จึงไม่ใช่เรื่องแปลกใจที่จู้ๆ พุดพิชญาจะเห็นรูปน้องสาวในนิตยสาร แต่การเห็นรูปของคนั้ตายไปแล้วก็ไม่ใช่สิ่งที่น่าคู้้นชินเท่าไรนักสำหรับพุดพิชญา

พุดพิชญาปิดหนังสือลงแล้ววางไว้บนโต๊ะ ก่อนจะหยิบกาแฟขึ้นมากีบ กลั้นหอมอ่อนๆ ของกาแฟทำให้อารมณ์ของหล່อนผ่อนคลายได้บ้าง จิตรามองดูเจ้านายก่อนจะถามอย่างกล้าๆ กลั้วๆ

“คุณพิชญาโอเคกับเรื่องคุณนั้ตรฟ้ารั้ยังคะ”

พุดพิชญาเฝ้าปากแทนคำตอบ แล้วจึงพ่นลมออกมา

“ฉันทำใจได้แล้ว แต่แค่อั้ไม่ได้เห็นหน้านาน ก็เลยตกใจนิดหน่อย”

พุดพิชญาอ้อมกว้างเพื่อแสดงให้เห็นชัดๆ ว่า หล່อนสบายดีอย่างั้ปากว่าจริงๆ พนักงานคนสนั้ห้จึงถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“ช่วงแรกที่เกิดเรื่อง ตราเห็นคุณพิชาชิมไปหลายวันเชียว ตอนนี่กลับมาเยี่ยมได้ ตราก็ดีใจค่ะ” จิตรราหยิบแก้วกาแฟที่พุดพิชญาดื่มจนหมดแล้วขึ้นมาถือไว้

“ตราส่งรายละเอียดเรื่องงานประกวด ‘โตเกียว แกรนด์ แฟชั่น’ ใ้ให้อีเมลแล้วนะคะ ทางนิตยสาร *BKK Fashion* เขาอยากได้งานดีไซ์ของคุณพิชาเพื่อส่งไปในนามตัวแทนประเทศไทย ไปแข่งที่ญี่ปุ่นเชียวนะคะ” ผู้ช่วยสาวอธิบายพลางออกท่าทาง

“ฉันเห็นแล้วละ คอนเซ็ปต์ดูรู้ร้อนใจซะม๊าย ขอเวลาลักอากาทีเดียวนะคะ ช่วงนี้ไม่ค่อยมีแรงบันดาลใจเลย” พุดพิชญาพยักหน้าให้ผู้ช่วยสาวก่อนจะหันกลับไปสนใจคอมพิวเตอร์ตรงหน้าต่อ

“ได้ค่ะ คุณพิชาออกแบบให้สุดฝีมือเลยนะคะ ตราได้ยินมาว่าทาง *Blue Gems* ก็จะส่งด้วยเหมือนกัน แต่ *BKK Fashion* เขาอยากได้งานคุณพิชามากกว่า”

พุดพิชญานึกตามคำพูดของผู้ช่วย

‘*Blue Gems*’ คือบริษัทคู่แข่งที่ผลิตเครื่องประดับเช่นเดียวกัน เป็นบริษัทระดับแนวหน้ายักษ์ใหญ่ของวงการ หน้าฉาก *Blue Gems* มีชื่อเรื่องการผลิตงานดี มีคุณภาพ อีกทั้งยังเป็นบริษัทขนาดใหญ่ มีชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือ แต่ในวงการเป็นที่รู้กันดีว่า *Blue Gems* เชี่ยวชาญเรื่องการขโมยความคิดของเพื่อนร่วมวิชาชีพ หรือชื่อผลงานในราคาถูกโดยไม่ให้ค่าความคิดสร้างสรรค์ในผลงานอย่างที่ควรกระทำ

“เขาคงพยายามกันหน้าดูเลยนะ ก็สรว้อยเพชรตัวล่าสุดที่จะให้ยายฉัตรเป็นพรินเซสเตอร์ต้องเลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนดนี่นา” หล่อนหันกลับมาบอกผู้ช่วย จิตรราอ้าปากค้างด้วยความตกใจ

“จริงหรือคะ เส้นที่คุณพิชาบอกว่าแบบคล้ายของร้านเราเลยนะหรือคะ”

“ใช่ เส้นนั้นแหละ ตามกำหนดจะต้องวางขายหลังงานแต่งของยาย

ฉัตรสองอาทิตย์ แต่พอยายฉัตรเสียดก็เลยเลื่อนออกไป เขาครองให้เรื่อง ยายฉัตรชาก่อน ค่อยเซ็นออกมาขายพร้อมเปลี่ยนฟรีเซนเตอร์ใหม่เลย ละมั้ง” พุดพิชญาคาดการณ์

หล่อนละสายตาจากผู้ช่วยกลับมายังหน้าจอคอมพิวเตอร์ตามเดิม ‘อย่างว่าละ ใครจะอยากได้นางแบบที่ถูกฆ่าตายอย่างปริศนาเป็น ฟรีเซนเตอร์เปิดตัวสร้อยเพชรเส้นใหม่กันล่ะ’

“มีหน้าละ สองสามเดือนมานี้ Blue Gems ก็เลยเจี๊ยบๆ ไป ยอดขายร้านเราก็พุ่งสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเลยคะ” จิตราพูดพลางพยักหน้า

“เพิ่งมาสังเกตว่า พอ Blue Gems ไม่มีสินค้าตัวใหม่ ร้านเราก็ ขายดีขึ้นมาเลย” พุดพิชญานึกได้เมื่อผู้ช่วยสาวพูดขึ้น หล่อนลูบคางอย่าง ใช้ความคิด

ถ้าจะปฏิเสธว่าการจากไปของน้องสาวหล่อนมีส่วนทำให้ชื่อเสียงของร้านดีขึ้น ก็ดูจะเป็นการโกหก เพราะเมื่อคู่แข่งตัวฉกาจอย่าง Blue Gems ไม่ได้ออกสินค้าใหม่ ไม่มีฟรีเซนเตอร์เป็นนางแบบดาวรุ่งอย่าง ฉัตรฟ้าแล้ว ยอดขายของ Picha ก็โดดเด่นขึ้นมาแทบจะทันที โดยเฉพาะ ช่วงหลังจากเรื่องปมปริศนาคดีฆาตกรรมในคดีหาสน์บุปผชาติเป็นที่ จับตามองของคนในสังคม ชื่อเสียงของร้านก็ยิ่งโด่งดังและเป็นที่รู้จัก ไปทั่ว โดยที่หล่อนไม่ต้องเสียเงินค่าสื่อโฆษณาเลยสักบาท

“ถ้าชนกันด้วยผลงานจริงๆ ตราวว่า Blue Gems ก็ไม่ใช่คู่แข่งที่น่ากลัวของเราหรอกคะ หน้านั้นเขาได้ชื่อเสียง เงินโปรโมตเยอะ ถึงยังอยู่ ได้ ส่วนเราขายคุณภาพล้วนๆ” จิตรากล่าวสรุป ขณะที่พุดพิชญ่าฟังแล้ว ก็ได้แต่เก็บเอามาคิดว่าเป็นจริงอย่างที่ผู้ช่วยบอกหรือไม่

จิตราถือถ้วยกาแฟของหล่อนไว้ ส่วนมืออีกข้างก็หยิบนิตยสาร เล่มนั้นเพื่อจะเอาไปเก็บ แต่พุดพิชญ่ารีบคว้าไว้เสียก่อน

“ไม่เป็นไรจ๊ะ ฉันยังอ่านไม่จบ เตียวฉันเอาไปเก็บเอง” จิตรา พยักหน้ารับก่อนจะก้าวออกจากห้องไป

พุดพิชฌานั่งครุ่นคิดอยู่เพียงนาที ก่อนจะหยิบนิตยสารเล่มเดิม แล้วเปิดไปหน้าโฆษณาที่มีรูปของฉัตรฟ้ากำลังยิ้มอยู่ เป็นครั้งแรกที่ หล่อนรู้สึกว่่า น้องสาวของหล่อนช่างมีรอยยิ้มที่เศร้าเหลือเกิน

๒

คืนนี้เงียบกว่าทุกคืนที่ผ่านมา พุดพิชญาลูบแขนตัวเองเบาๆ รู้สึกขนลุกเนื่องจากอากาศในที่จอดรถข้างเขื่อนนี้ หล่อนหึ่งตัวลงบนเบาะที่นั่งคนขับ ก่อนจะรวบรวมยาวประบ่าไว้แล้วติดต่อกับหีบผมอันใหญ่ เพราะไม่ชอบให้ผมลงมาเกาะกะสายตาเวลาขับรด หญิงสาวถอดรองเท้า ส้นสูงแล้วโยนไปด้านหลัง ก่อนจะเปลี่ยนมาใส่รองเท้าแตะเพื่อความสะดวก สตาร์ตรถแล้วมองกระจกหลัง

วูบหนึ่งหล่อนเห็นคนใส่ชุดสีดำยืนอยู่ด้านหลังรถ แต่เมื่อขยับกระจกเพื่อมองให้ถนัด เงานั้นก็หายไปเสียแล้ว

พุดพิชญามวดคิ้ว เพราะคิดว่าการทำงานหนักอาจทำให้เห็นภาพลวงตาได้ เลยหันหลังไปมองอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีแม้แต่เงาคน จึงตัดสินใจถอยรถออกจากที่จอด แต่แล้วเสียงยางบดถนนที่ตั้งผิดปกติก็ทำให้หญิงสาวชะงัก ก่อนจะดึงกุญแจออกแล้วก้าวลงมาดูล้อรถ

และก็เป็นอย่างที่คิด ยางด้านหลังของรถแบนจนเกือบจะติดพื้นถนน พุดพิชญากุมขมับ นึกโทษตัวเองที่ไม่นำให้จิตรากลับบ้านไปก่อน ดึกคืนขนาดนี้คงไม่มีใครมาช่วยเปลี่ยนยางอะไหล่แน่ๆ หญิงสาวสอดสายสายตาหารบภ. ที่อยู่แถวนั้น แต่คงเป็นเพราะตอนนี้ตึกมากแล้ว คนทั่วไปที่มาเที่ยวห้างๆ ก็กลับกันหมดแล้ว รถในที่จอดก็น้อยเต็มที น่าจะต้องรอจนหนึ่งรอบตึกเลิกจึงจะพอมีคนบ้าง

‘โธ่ธัง! นี่มันเป็นผลพวงจากเบญจเพสหรือปีชงกันเสีย’

“รถยางเบนหรือครับ” ผู้ชายร่างสูงสวมสูท หน้าตาดูภูมิฐาน คนหนึ่งเดินมาทางด้านหน้า เขาถือกระเป๋าเอกสารด้วย น่าจะเป็นนักธุรกิจ ที่ทำงานอยู่แถวนี้

“อ้อค่ะ คือ...ฉันมียางอะไหล่ก็จริง แต่ก็ไม่เคยเปลี่ยนยางสักครั้ง” พุดพิชญาแทบจะกรี๊ดร้องในใจ

‘นี่เหมือนในนิยายไม่มีผิด นางเอกกำลังจนแถมแล้วก็มีหนุ่มรูปหล่อขี่ม้าขาวมาช่วย พระเจ้า!’

“ให้ผมดูให้มั๊ยครับ ผมเคยทำมาบ้าง” เขาวางกระเป๋าเอกสารลงบนพื้นอย่างไม่ถือตัว แล้วถอดเสื้อสูทขึ้นให้หล่อน พุดพิชญารับมาถือไว้โดยดี เขาพับแขนเสื้อแล้วก้มลงมองอย่างด้านที่เบน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาพยักหน้าเป็นเชิงว่าเบนเด็ดแต่เลย พุดพิชญาทำได้เพียงแค่อุ้มแขนส่งไปเท่านั้น

การเปลี่ยนยางผ่านไปได้ด้วยดีในเวลาไม่กี่นาที ดูเขาเชี่ยวชาญจริงอย่างที่บอก หญิงสาวอดประทับใจไม่ได้ที่เขาไม่ถือตัว และลงทุนช่วยเหลือจนเหลือเช็ดของเขาเปียกโชกไปด้วยเหงื่อ เมื่อเปลี่ยนยางเสร็จหล่อนจึงกล่าวขอบคุณเขาเป็นการใหญ่

“ต้องขอบคุณจริงๆ ค่ะ เพราะฉันเองก็ไม่วู้เหมือนกันว่าต้องทำยังไงบ้าง”

“ไม่เป็นไรครับ” ชายหนุ่มหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดเหงื่อ “ถ้าคุณไม่รังเกียจ ผมขอรบกวนติดรถคุณไปลงหน้าห้างฯ หน่อยนะครับ” หญิงสาวกำลังจะตกปากรับคำเพื่อตอบแทนความมีน้ำใจของเขา แต่ก็ฉุกคิดขึ้นมาได้

“เอ๊ะ! ถ้าคุณไม่ได้เอารถมา แล้วมาทำอะไรในที่จอดรถหรือคะ” หล่อนไม่ได้ตั้งใจจะจับผิด เพียงแต่สงสัยเท่านั้น

“ผมลืมไปนะครับ นึกว่าตัวเองเอารถมา แต่จริงๆ แล้วเดินมาจาก

คอนโดฯ พอตีว่าเมื่อก็คุยโทรศัพท์เพลินไปหน่อย รู้สึกตัวอีกทีก็อยู่ที่ลานจอดรถซะแล้ว” เขายิ้มแย้มอย่างอารมณ์ดี แล้วก็ขำในความเป็นของตัวเอง ข้อสงสัยของพุดพิชญาจึงคลี่คลายทันที เพราะบ่อยครั้งที่หล่อนก็มีอาการเช่นนี้

เขาเดินอ้อมไปอีกด้าน ขณะรอให้หล่อนเปิดประตูรถ พุดพิชญาความหาบุญแจ้ในกระเป๋าถือ เพราะเมื่อครู่หล่อนต้องช่วยเขาถือของหลายอย่างจึงโยนบุญแจ้ลงกระเป๋าทันที ขณะที่ก้มหน้าหาของ หล่อนก็ได้ยินเสียงกระแทกอย่างแรงดังขึ้นแล้วตามด้วยเสียงร้อง

โปก!

“โหย!”

หนุ่มนักธุรกิจที่เพิ่งช่วยหล่อนไว้ถูกชายหนุ่มที่สวมหมวกแก๊ปถือมือถือไปพล่หลัง แล้วกดตัวให้แนบชิดกับประตูรถ ขณะเดียวกันพุดพิชญาก็ช็อกไปสองวินาที ถึงหล่อนจะเคยอ่านเรื่องโจรในที่จอดรถมาบ้าง แต่เพิ่งเจอกับตัวเองจริงๆ ก็วันนี้ จึงไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี

“แกจะทำอะไร!” หนุ่มสวมหมวกแก๊ปตะคอกใส่หนุ่มนักธุรกิจเสียงดัง พุดพิชญาได้สติ จึงรีบความหาอุปกรณ์ป้องกันตัวบางอย่าง แล้วก็เจอคัตเตอร์เล่มเล็กจิวที่หล่อนมักจะพกติดตัวสำหรับทำงานนอกสถานที่

“จะ...ฉันทำอะไร ก็ขึ้นรถนะสิ” หนุ่มนักธุรกิจพยายามตะโกนกลับไป พุดพิชญารีบวิ่งเข้าไปใกล้สองคนนั้น

“โททก! แล้วนี่ละ อะไร?!” หนุ่มสวมหมวกแก๊ปปิดข้อมือจนผู้ชายที่เพิ่งช่วยหล่อนเปลี่ยนยางร้องเสียงดัง แล้วเครื่องซอร์ตไฟฟ้าสีดำก็ตกลงบนพื้น พุดพิชญาหยุดนิ่งพรางกะพริบตาถี่ๆ

“แกโชคร้ายมากที่มาเจอฉัน เราไปคุยกันที่โรงพักหน่อยมัย” หนุ่มสวมหมวกแก๊ปเอ่ยกับหนุ่มนักธุรกิจ ก่อนจะหันมาตะคอกใส่พุดพิชญา

“เฮ้! คุณ ยืนเฉยอยู่ได้ หยิบเครื่องนั้นขึ้นมาสิ”

หญิงสาวได้สติอีกครั้ง หล่อนค่อยๆ เอื้อมมือสั่นเทาไปหยิบเครื่อง
นั้นขึ้นมา พลังมองอย่างพิจารณา

“พันแปดร้อยกิโลโวลต์ โห! โดนไปก็คงพึ่บพุ้งนี่เข้าเลยมั้ง โอ้!
รุ่นนี้มีไฟฉายในตัวด้วย สะดวกจัง แต่เอ๊ะ! นี่ไม่ใช่เวลานี้นา”

ไอ้มีจฉาซีพีที่ปลอมตัวเป็นนักธุรกิจสะดุดหลุดจากการจับกุมได้
ทั้งคู่ชกต่อยกันลักพัก เมื่อเห็นว่าสู้ไม่ได้ หมอนั้นก็รีบวิ่งหนีจนชน
พุดพิชญา หล่อนซลัมไปบนพื้น ขณะที่หนุ่มสวมหมวกแก๊ปวิ่งไล่หลัง
ไอ้หมอนั้นไปติดๆ

พุดพิชญาค่อยๆ ลุกขึ้น พลังโทษตัวเองที่ใส่กระโปรงทรงสอบ
มา จะลุกจะนั่งก็เลยลำบาก แต่ใครจะไปคิดว่าจะถูกชนจนล้มกันล่ะ
ขณะที่หัวใจยังไม่หายเต้นรัว เสียงฝีเท้าที่ดังก้องทั่วทั้งชั้นก็หายไปพร้อม
กับเสียงรถยนต์ที่แล่นออกไป หล่อนยังตัวสั่นไม่หาย พลันได้ยินเสียง
หอบหายใจของชายหนุ่มที่ใกล้เข้ามา จึงหันขวับไปมอง ก็เห็นคนที่เป็น
ผู้ช่วยเหลือตัวจริงเดินมาหาหล่อนช้าๆ พลังใช้นิ้วชี้ไปทางด้านหลัง
ตัวเขา

“มันกระโดดขึ้นรถเพื่อนหนีไปโน่นแล้ว คุณไม่เป็นไรใช่ไหม” เขาชี้
มาที่เข้าของหญิงสาวเพราะเห็นหล่อนล้มเมื่อครู่ หล่อนจึงส่ายหน้าปฏิเสธ

“นี่! คราวหลังจะทำอะไรก็ระวังบ้าง คุณไม่ควรไวใจใครง่ายๆ แบบนี้
นะ ชาวพวกนี้ก็ออกมาตั้งเยอะตั้งแยะ ทำไม่ไม่รู้จักระวังตัวบ้างล่ะ”

“แต่เขามาช่วยฉันเปลี่ยนยางรถนะคะ” หล่อนเถียงทันทีเมื่อรู้ว่า
ว่ากำลังโดนดู ชายหนุ่มเท้าสะเอวพลังส่ายหน้าเอือมระอา ก่อนจะเดิน
นำหล่อนไปทำยารถแล้วชี้ให้ดูยางเส้นเก่า

“มานี่ มาดูนี่” เขากวักมือเรียก แล้วหล่อนก็เดินตามเขาไปด้วยนะ

“เห็นรอยเล็กๆ นั้นมั๊ย นั้นละ สาเหตุที่รถคุณยางแบน คุณโดน
เจาะลมยางไงล่ะ ต้องให้ผมบอกอีกมั๊ยว่าใครเป็นคนทำ แล้วก็...”
ชายหนุ่มคนนั้นหยิบกระเป๋าเอกสารที่ไอ้มีจฉาซีพีทำตกไว้ ก่อนจะเปิด

ออก เมื่อเห็นของข้างใน พุดพิชญาถึงกับอ้าปากค้าง

ด้านในมีทั้งมีด เข็ม และอุปกรณ์ทรมานอื่นๆ หญิงสาวกลืนน้ำลายไม่ลงเมื่อรู้ว่าเมื่อก็หล่อนเกือบจะเจออะไรบ้าง

‘นี่คงไม่ใช่ทั้งเบญจเพสและปีชงแล้วละมัง’

“คุณเอาของพวกนี้ไปแจ้งความซะนะ สถานที่ตำรวจอยู่ใกล้ๆ รู้ใช่ไหมว่าอยู่ตรงไหน” เขาถามด้วยเสียงอ่อนโยนลงเมื่อเห็นว่าหล่อนกำลังเสียขวัญ พุดพิชญาพยักหน้าอย่างไม่แน่ใจกว่าหล่อนมีสติหรือเปล่า

“ถ้าคุณกลัว ผมจะเรียกตำรวจขึ้นมาบนนี้ให้ อะ นั่นไง ยามมาพอดี” รมภ. สองคนวิ่งเข้ามาที่รถคันที่เมื่อเห็นว่ามีสิ่งผิดปกติ ชายหนุ่มคนนั้นอธิบายให้ รมภ. ฟังเสร็จสรรพว่าเมื่อก็หล่อนเพิ่งเจออะไรมา รมภ. คนหนึ่งเดินมาหาหล่อนและบอกว่าจะโทร. เรียกตำรวจให้

พุดพิชญาแหม่ปากเป็นเส้นตรงเพื่อกลั้นน้ำตาไว้ ชายหนุ่มสวมหมวกเก็บปตบกระเป่ากางเกงสองสามที แล้วจึงดึงผ้าเช็ดหน้าสีน้ำตาลอ่อนขึ้นมา ก่อนจะยื่นให้หญิงสาว

“อ๊ะ เอานี้ไป ให้ตายเหอะ ผู้หญิงเดี๋ยวนี้ไม่พกผ้าเช็ดหน้ากันแล้วรีไร” พุดพิชญากระพริบตาปริบๆ ก่อนจะรับมาถือไว้ เขาโบกมือให้หล่อนแล้วหันหลังเดินจากไป

“เดี๋ยวสิคะ คุณจะไปไหน” หล่อนนึกว่าเขาจะอยู่เป็นพยานให้หล่อนตอนที่ตำรวจมาถึง เขาหันมามองหล่อน และเป็นครั้งแรกที่หล่อนได้พินิจไต่หน้าเขาชัดๆ

เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ใหญ่ไหล่กว้างและแขนกำยำ ผิวไม่ขาวแต่ก็ไม่คล้ำ คิ้วเข้ม แวดตาดูอย่างกับเสือป่า จมูกเขตร หนวดและเคราเขียวขึ้นประปรายรอบริมฝีปากบาง

“ผมจำที่จอดรถผิดจริงๆ รถผมอยู่ด้านล่างนี้” ชายหนุ่มยกไหล่ “ให้ฉันเลี้ยงข้าวคุณสักมื้อได้มั๊ยคะ ตอบแทนเรื่องเมื่อก็...” หล่อน

ยังพูดไม่จบประโยค เขาก็หลุดหัวเราะออกมา

“ผมเพิ่งบอกคุณไปว่า ให้ระวังคนแปลกหน้า ดูทำนิสัยนี้ของคุณ จะแก้ยากนะ” พูดจบชายหนุ่มก็อมยิ้ม แล้วเดินห่างล่อนไปที่ละนิดๆ แต่ผ้าเช็ดหน้าของเขายังอยู่ในมือล่อนอยู่เลยนะ

พูดพิชญา ยังคงตื่นเต้นไม่หาย แม้จะผ่านมาหลายชั่วโมงแล้ว ล่อนผ่อนคลายขึ้นเมื่อกลับมาถึงห้องอย่างปลอดภัย แต่หัวใจยังคงเต้นรัวด้วยความตื่นกลัวอยู่ดี

“อะ ตุ่มหนอยลิ พิชา ซากูหลาบกลิ่นหอมดี” พิชาเพียงรับถ้วยชา ลีซุ่นมาจากพี่สาวแล้วถือไว้

“พอแล้วค่ะพี่ชม พิตุ่มชามากไม่ได้ เดี่ยวจะพานอนนอนไม่หลับ” พิชาวางถ้วยชาไว้บนโต๊ะ ชมพูนุชก็ขมวดคิ้วทันที

“เรื่องมาก!” พูดจบ คนเป็นที่คิดว่าถ้วยชาขึ้นมาจิบเสียวเอง พูดพิชญาชินเสียแล้วกับนิสัยชอบติของพี่สาว จึงได้แต่นั่งนิ่งไม่พูดอะไร เสียงเคาะประตูดังขึ้นเรียกความสนใจของสองสาวให้หันไปมอง

“พี่บัวแน่เลย นี่ขนาดบอกว่าจะรีบมาแล้วนะ” ชมพูนุชยังคงบ่น แต่ก็ยอมลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูให้ บุณทริกาก้าวเข้ามาในห้องแล้วรีบถอดรองเท้า ก่อนจะเดินไปหาน้องสาวที่โซฟา

“พิชา เป็นไงบ้าง เจ็บตรงไหนรีเล่า” ล่ำวจรอบตัวของน้องสาว แต่พูดพิชญาเพียงแค่อ่านหน้าเบาๆ

“ไม่ค่ะ พี่บัว แค่แผลลอกตอนลั้ม” ล่อนซี้ให้พี่สาวดูแผลบริเวณ หัวเข่าซึ่งทายาเรียบร้อยแล้ว พี่สาวคนโตจึงมีสีหน้าสบายใจขึ้น

“ไหนว่าจะรีบมา ชมอยู่ตั้งไกลยังมาเร็วกว่าเลย” ชมพูนุชคว้า หมอนมากอด แล้วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้อีกตัวหนึ่ง

“พี่ติตประชุมอยู่ ก็เรื่องเทกโอเวอร์บริษัทคุณตรงนั้นแหละ” พี่สาว คนโตอธิบายอย่างใจเย็น ขณะที่ชมพูนุชขมวดคิ้ว

“ตกลงว่าสนใจหรือ ไหนว่าเขาเสนอตัวเลขมาสูงมากไง” บุญศรีก
 สายหน้าปฏิเสธเมื่อน้องสาวคนรองถามจบ

“สูงมาก ก็มูลค่าบริษัทเขาสูงขนาดนั้น คำนวณดีๆ ก็คุ้มอยู่เหมือน
 กัน พี่ยังไม่ตัดสินใจหรอก เงินตั้งหลายสิบล้าน ต้องคิดนานๆ แต่ช่วงมัน
 ก่อนเถอะ” บุญศรีกาหันกลับมาสนใจพูดพิชญาต่อ

“แล้วนี่แจ้งความแล้วใช่ไหม” พี่สาวคนโตหันมาถาม พุดพิชญาจึง
 พยักหน้า พลังนี้กชั้นที่พี่สาวคนโตเปลี่ยนเรื่องเร็วตลอด

“คะ พี่ไม่เป็นไรมาก ไม่ได้โดนทำร้ายอะไรเลย พี่บัวไม่ต้องห่วง
 นะคะ” บุญศรีกาอุบผมน้องสาวอย่างแผ่วเบา

“ไม่ห่วงได้ยังไง พี่เหลือน้องอยู่แค่สองคนเองนะ” พุดจบ น้ำใสๆ
 ก็เอ๋อลั่นดวงตาของคนเป็นพี่ พุดพิชญาหันไปสบตากับชมพูนุช ก่อนทั้ง
 คูจะโผเข้ากอดบุญศรีกาไว้

“ไม่เป็นไรนะพี่บัว เรายังอยู่ตรงนี้ พี่อย่าคิดมากนะ” ชมพูนุช
 โอบกอดด้านหลังของบุญศรีกาไว้อย่างอ่อนโยน พุดพิชญาไม่พูดอะไร
 แต่ก็กอดพี่สาวคนโตไว้เช่นกัน

“ไม่เป็นไร พี่ไม่เป็นไรหรอก พอตีวันนี้อาชกรรมมาหาพี่ที่ห้อง
 ทำงาน” เมื่อได้ยินชื่อดังกล่าว พุดพิชญาและชมพูนุชก็คลายอ้อมกอด
 พร้อมกัน

“คุณอาเมาเตือนว่าใกล้จะถึงวันทำบุญครบร้อยวันของยายจ้ด
 แล้ว” บุญศรีการีบบอกน้องสาวทั้งสองคน ทว่าพุดพิชญาและชมพูนุชก็
 ยังคงไม่วางใจ

“คุณอาบอกว่า อยากให้เราสามคนกลับไปอยู่บ้าน อย่างน้อยๆ ก็
 ช่วงนี้” บุญศรีกาพูดพุดพลาถมองหน้าน้องทั้งสองคนสลับกัน ชมพูนุชกลับ
 ไปนั่งเก้าอี้ตัวเดิมของตนทันที

“ไม่ใช่ว่าเป็นแผนการอะไรอีกเหรอ” ชมพูนุชปากไวเท่าความคิด
 ทำเอาบุญศรีกาเจ็บไปเล็กน้อย

“ที่เองก็เห็นด้วยนะ ว่าเราควรกลับไปอยู่ที่นี่ด้วยกัน พวกเธอสองคนคงไม่รู้หรือว่าตอนนี้คนอื่น ๆ เขาพูดถึงบ้านเราอย่างไร” ดูเหมือนที่สาวคนโตจะรู้ที่อยู่แล้วว่าผลตอบรับของน้องสาวจะเป็นอย่างไร จึงเตรียมคำตอบเอาไว้ แต่ชมพูนุชก็ยังไม่ยอมหยุด

“เขาจะพูดอย่างไรก็ช่างเขาสี พวกเขาไม่รู้ซะหน่อยว่าเราต้องเจอกับอะไรบ้าง พี่บัวก็รู้ว่าอาจรเป็นคนที่น่าสงสัยที่สุด”

“แต่เราไม่มีหลักฐาน” พี่สาวคนโตสวนไปทันควัน “วันนั้นใคร ๆ ก็เป็นคนร้ายได้หมด แม้แต่เราสามคนเองก็อยู่ในข่ายผู้ต้องสงสัยนะ”

ชมพูนุชเม้มปากแน่น ก่อนจะพยายามสะกดอารมณ์แล้วจึงเอ่ยต่อ “แต่คุณแม่เป็นคนเตือนพวกเราเรื่องอาจรเอง พี่บัวก็รู้ว่าอาจรอยากได้สมบัติของคุณพ่อขนาดไหน”

บุญศรีกาหันไปสบตาน้องสาว “มีแต่คุณแม่นะที่คิดแบบนี้ ที่ผ่านมาก็ยังไม่เคยเห็นเลยว่าอาจรทำอะไรพวกเรา เราคิดว่าอาจรอยากได้สมบัติของคุณพ่อ ก็เพราะคุณแม่บอกเรามาตลอด”

ชมพูนุชนั่งตัวตรง ดวงตาของหล่อนมีแววขุ่นเคืองขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“นี่พี่บัวจะบอกว่า พี่บัวไม่เชื่อคำพูดคุณแม่งั้นหรือ”

“พี่ไม่ได้พูดแบบนี้ แต่พี่แค่จะบอกว่า เราควรจะหาหลักฐานหรือเหตุผลอื่นประกอบ ก่อนที่จะปักใจเชื่ออะไร”

“แม้ว่าคำพูดนั้นจะมาจากแม่เรานั้นหรือ” ชมพูนุชไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ บุญศรีกาอ้าปากจะเถียงต่อ แต่แล้วก็เลือกที่จะนั่งเงียบแทน

“งั้นเรายังต้องกลับไปเลยล่ะ” พุดพิชญาที่นั่งฟังพี่สาวสองคนมานานเสนอความเห็นขึ้นมาบ้าง

“ถ้าพี่ชมเชื่อว่าอาจรคิดร้ายกับครอบครัวเราจริง เราจะต้องกลับไปอยู่ที่นั่น จะได้ช่วยกันสอดส่องดูแลความเรียบร้อยในบ้านด้วยใจนะ เพื่ออาจรคิดจะทำอะไร” แววตาของพุดพิชญามุ่งมั่นอย่างที่พุด แม่

หล่อนจะรู้สึกเกรงกลัวอาชรรอยู้ง้าง แต่จากเหตุการณ์ของฉัตรฟ้าก็ทำให้พุดพิชญาโกรธเคืองอยู่ไม่น้อย หล่อนจะไม่ยอมให้ใครหน้าไหนทำร้ายครอบครัวของหล่อนไปมากกว่านี้

ชมพูนุซหนึ่งไปเพราะเห็นด้วยกับเหตุผลของพุดพิชญา บุญศรีจึงถอนหายใจอย่างโล่งอกที่มีคนเห็นด้วย

“พ่อยากให้เรากลับไปอยู่ด้วยกันเหมือนเดิม พี่จะได้ดูแลพวกเรา ได้เต็มที่” บุญศรีกอดตัวพุดพิชญาмаกอดไว้

“ตอนที่พี่รู้ว่าพี่ซาเกือบจะโดนทำร้าย พี่เสียใจมาก และคิดว่าพี่จะต้องดูแลพวกเราให้มากกว่านี้ ต้องเป็นเหมือนคุณพ่อและคุณแม่ที่ดูแลพวกเราได้ดีมาก พี่ดูแลยายฉัตรไม่ได้แล้วคนหนึ่ง ถ้าพี่ซาเป็นอะไรไปอีกคน พี่คงไม่ให้อภัยตัวเองไปตลอดชีวิต” บุญศรีร้องไห้อีกครั้ง พุดพิชญาจึงใช้กระดาษทิชชูซับน้ำตาให้พี่สาว

“เราคุยกันเรื่องนี้แล้วนะคะพี่บัว เรื่องยายฉัตรไม่ใช่ความผิดของพี่” พุดพิชญาปลอบพี่สาว

“ตกลง เราจะกลับไปอยู่บ้าน” ชมพูนุซสรุป พุดพิชญาและบุญศรีจึงหันไปมองทันที

“แต่บอกไว้ก่อนนะว่า ที่กลับไปก็เพื่อจะคอยจับตาดูอาชรรวมี่แผนการอะไรต่อ และถ้าซมหาหลักฐานว่าอาชรรเป็นคนฆ่ายายฉัตรได้เมื่อไหร่ ซมไม่ปล่อยไว้แน่ ถึงจะเป็นอากี้เถอะ” ชมพูนุซพูดด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว ทำให้บุญศรีกาและพุดพิชญาหันมามองหน้ากัน

สามพี่น้องแห่งตระกูลบุปผจินดาหวนนึกถึงวันที่เกิดเหตุ และสาบานกับตัวเองว่าจะพยายามไม่ให้เกิดเรื่องเลวร้ายกับครอบครัวของตนอีกเป็นอันขาด

บรรยาอากาศบริเวณคฤหาสน์บุปผชาติยังคงสงบนิ่งท่ามกลางเสียงนกร้อง เสียงใบไม้ใบหญ้าพลิ้วไหว แสงสีทองของท้องฟ้ายามพระอาทิตย์

จะลับขอบฟ้า

สิ่งที่พุดพิชญาเกลียดที่สุดในบ้านของตัวเองคือ สีครีมของหลังคา กระจกเบื้องที่สะท้อนเป็นสีแดงด้วยแสงอาทิตย์ยามเย็น หล่อนรู้สึกขนลุก รวากับอยู่ในคฤหาสน์สวยของขวัญทุกครั้งที่เห็นภาพนั้น ตั้งแต่เด็กจนโตก็ยังไม่หาย

ยิ่งเย็นย่ำแสงอาทิตย์ริบหรี่ ก็ยิ่งสะท้อนหลังคาบ้านจนเป็นสีแดง ฉานราวกับทาด้วยเลือด แม้หล่อนจะคำนวณเวลามาอย่างดีแล้วว่าไม่น่า จะถึงบ้านในเวลานี้ แต่การจราจรที่ติดขัดในช่วงบ่ายวันศุกร์ก็ทำให้ แผนการทุกอย่างคลาดเคลื่อน หล่อนจึงจำใจขับรถเข้าคฤหาสน์อย่าง เลี่ยงไม่ได้

“หนูพิชมาช้ากว่าที่คิดนะคะ ป้าอุตส่าห์เตรียมอาหารเที่ยงไว้” โฉมฉาย หัวหน้าแม่บ้านของคฤหาสน์บุปผชาติกล่าวทักทายด้วยรอยยิ้ม เหมือนเคย ขณะที่พุดพิชญาปิดประตูรถแล้วหันมายิ้มให้

“ขอเปลี่ยนเป็นอาหารเย็นแทนละกันค่ะ พิดิตลูกค้าเลยมาถึงซะ เย็นเลย” พุดพิชญาพยักหน้าให้ ธนาซึ่งเป็นหลานชายของโฉมฉาย ทั้ง ยังเป็นเด็กรับใช้ในบ้านที่อายุน้อยกว่าหล่อนแค่ปีเดียวยกของของหล่อน ออกจากรถ

ธนาเป็นเด็กหนุ่มร่างสูงใหญ่ หน้าตาหล่อเหลา ผิวคล้ำ แต่เพราะ ไม่ชอบชีวิตในเมือง เมื่อเรียนจบเขาจึงขอกลับมาช่วยงานโฉมฉาย ขจร เห็นว่าธนาช่วยบิดาของหล่อนดูแลสวนมาตั้งแต่เด็ก จึงวางใจให้ธนาช่วย ดูแลสวนดอกไม้ ส่วนเวลาวางก็ให้กลับมาช่วยดูแลคฤหาสน์

“พวกพี่ๆ เขายังไม่มาอีกหรือคะ” พุดพิชญาเดินตามโฉมฉายเข้าไป ในตัวบ้าน เมื่อเห็นว่าคฤหาสน์เงียบสนิทจึงเอ่ยปากถาม

“หนูชมบอกแต่แรกแล้วค่ะว่าจะมาถึงค่าๆ หน้อย ส่วนหนูบัว ไทโร. มาเมื่อสักครู่นี้ว่าติดประชุม ให้หนูพิชมารับประทานอาหารเย็นไปเลย ไม่ต้องรอ” ขณะที่โฉมฉายอธิบาย พุดพิชญาก็ยกไหล่ หล่อนชินเสียแล้ว

ที่ถูกรื้อส้วมสองคนเบียดกัน

เมื่อเดินมาถึงห้องโถงกลางบ้าน พุดพิชญาที่รู้สึกขนลุกอย่างบอกไม่ถูก ไม่ว่าจะผ่านไปกี่เดือน หลอนก็ยังคงจำภาพนั้นได้ติดตาราวกับมันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้ ศพของฉัตรฟ้านอนอยู่หน้าบันได นัยน์ตาเปิดกว้างริมฝีปากอ้าค้างราวกับจะพูดอะไรบางอย่าง ถ้าวินาที่นั่นฉัตรฟ้ายังไม่เสียชีวิต น้องสาวของหลอนจะต้องสาปแช่งฆาตกรด้วยความเคียดแค้นเป็นแน่

พุดพิชญาเลือกที่จะไม่พูดอะไร นึกชมโฉมฉายที่ทำความสะอาดเสียจนไม่มีรอยเลือดหลงเหลือ ทั้งสามเดินขึ้นบันไดแล้วตรงไปยังห้องพักของพุดพิชญาบริเวณชั้นสอง เมื่อถึงหน้าห้อง โฉมฉายจึงเลือกที่จะทำลายความเยียบเสียเอง

“ป้าให้เด็กทำความสะอาดให้ ถ้าหนูพิชญาทำอะไรไม่เจอ ก็ถามป้าไ้ได้นะคะ” พุดพิชญายิ้มรับ แล้วหลีกทางให้ธนาเดินเข้าห้องหลอนไปก่อน เพื่อจะวางกระเป๋าลหลอนหันไปมองห้องฝั่งตรงข้ามของฉัตรฟ้าซึ่งปิดสนิทอยู่

พุดพิชญาใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมงกว่าจะเอาของออกจากกระเป๋าลและจัดห้องเสร็จ หญิงสาววางโน้ตบุ๊กไว้ในห้องสำหรับทำงาน ปกติแล้วหลอนไม่ชอบทำงานที่อื่นนอกจากห้องทำงานในบ้าน แต่สำหรับคดีหาสน์บุปผชาตินั้นเป็นข้อยกเว้น ด้วยบรรยากาศที่เย็นสบายและสดชื่น ไม่ต่างจากบ้านพักตากอากาศที่ต่างจังหวัด หลอนเลยคิดว่าพรุ่งนี้จะลองยกโน้ตบุ๊กลงไปที่ศาลาเล็กข้างสวนผีเสื้อดู อาจจะได้ไอเดียใหม่ๆ มาใช้ออกแบบ

พุดพิชญาเช็กอีเมลงานจากลูกค้าแล้วแก้แบบในโน้ตบุ๊กสักครู่ก่อนจะมองนาฬิกาแล้วจึงนึกได้ว่าถึงเวลาสำหรับอาหารเย็นพอดี มีน้ำล่หลอนถึงได้หิว ก่อนจะคิดว่าโฉมฉายจะทำแกงจืดตำลึงของโปรดหลอนหรือเปล่านะ หลอนเลยปิดโน้ตบุ๊ก แล้วออกจากห้องเพื่อจะลงไปยังห้อง

อาหารทันที

แต่ก็อดที่จะหันไปมองห้องของฉัตรฟ้าอีกครั้งไม่ได้ ปกติแล้วฉัตรฟ้ามักจะเป็นคนมาเรียกหล่อนลงไปกินข้าวพร้อมกัน การที่ไม่มีฉัตรฟ้า แม้จะไม่ได้กระทบกับชีวิตประจำวันหล่อนมากนัก แต่ก็ต้องยอมรับว่ามีบางครั้งที่หล่อนคิดถึงน้องสาวคนนั้นจับใจ

ไม่รู้อะไรโหดลใจให้หล่อนเดินไปยังห้องของน้องสาว มือขวาค่อยๆ หมนลูกบิดประตู แม้รู้ว่าไม่มีใครอยู่ในนั้น แต่ใจของหล่อนกลับเต้นแรงด้วยความตื่นเต้น

เป็นที่รู้กันดีว่าฉัตรฟ้าหวงห้องตัวเองยิ่งกว่าอะไร ในบรรดาสี่คนพี่น้อง ฉัตรฟ้าเป็นคนเดียวที่ห้ามแม่บ้านเข้าไปทำความสะอาดห้องของตัวเองหากไม่ได้รับอนุญาต และภาพที่ทุกคนเห็นจนชินตาก็คือ ฉัตรฟ้าโหวกเทวโวยวายเมื่อรู้ว่ามีคนแอบเข้าไปในห้องเธออยู่เสมอ จนช่วงหลังๆ ฉัตรฟ้าจึงล็อกห้องไว้ ถึงแม้จะเป็นพี่สาว เธอก็ไม่ยอมให้เข้าไปในห้องเด็ดขาด

วันที่ฉัตรฟ้าเสียชีวิต ห้องของเธอถูกค้นอย่างละเอียดโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อหาหลักฐานหรือสิ่งผิดปกติ ชมพูนุชยังพูดเล่นๆ ว่าหากวิญญูณมีอยู่จริง ฉัตรฟ้าคงมาเข้าฝันเพื่อบ่นเรื่องนี้อย่างแน่นอน

พุดพิชญาเดินเข้าไปในห้องนอนสีชมพูของน้องสาว ของในห้องทุกอย่างยังคงวางอยู่ที่เดิมนับจากวันที่ฉัตรฟ้าจากไป ภายในห้องติดวอลล์เปเปอร์เป็นรูปโบสีชมพู เตียงก็เป็นสีชมพู ข้างเตียงเต็มไปด้วยช่อดอกไม้และกองตุ๊กตาที่น้องสาวของหล่อนได้รับจากแฟนคลับ

ถัดออกไปคือชั้นวางหนังสือ ซึ่งมีแต่นิตยสารและนิตยารั้วรุ่นคอมพิวเตอร์พกพาของฉัตรฟ้าถูกวางอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ ข้างๆ คือโต๊ะเครื่องแป้ง ยังมีเครื่องสำอางที่ฉัตรฟ้าเคยใช้ก็อีกเป็นจำนวนมาก ส่วนตู้เสื้อผ้านั้นอยู่ติดกับประตูระเบียง

พุดพิชญานั่งลงบนเตียงของน้องสาว ก่อนจะสอดสายสายตาไป

ทั่วห้อง พลันน้ำตาก็เริ่มไหล หากวิญญานของฉัตรฟ้ามาเห็น คงจะตำหนิ เรื่องที่หล่อนซี้แยะไม่เปลี่ยนแน่ๆ

หญิงสาวลุกขึ้นแล้วเดินไปยังชั้นวางหนังสือ หล่อนจำได้ว่าฉัตรฟ้า เป็นพวกอ่านหนังสือซ้ำและสมาธิสั้น จึงโปรดปรานการอ่านนิตยสาร เพราะมีรูปภาพมากกว่า ที่สำคัญ ฉัตรฟ้าเป็นคนเก็บของได้ดีมาก มี นิตยสารเก่าๆ ตั้งแต่สมัยพวกหล่อนยังเด็ก จนถึงนิตยสารปัจจุบันที่ ฉัตรฟ้าเก็บเอาไว้ คงเพราะมีรูปของตัวเองที่ถ่ายลงหน้าโฆษณา

พุตพิชญาเปิดนิตยสารแต่ละเล่มพลาจอมยิ้มกับการโพสท่าของ น้องสาว ฉัตรฟ้าเก่งเรื่องการถ่ายแบบและการแสดงมาก จำได้ว่า ครั้งแรกที่เห็นฉัตรฟ้าบนหน้าปกนิตยสาร หล่อนแทบจะจำไม่ได้ว่านี่คือ น้องสาวที่คลานตามกันมา พุตพิชญาเปิดนิตยสารแต่ละหน้า จนมา สะดุดกับโฆษณาหนึ่งซึ่งมีรูปของฉัตรฟ้า

ฉัตรฟ้ากำลังนอนอยู่บนกองกลีบดอกไม้หลากสี ทั้งยังมีกลีบ ดอกไม้สีน้ำเงิน สีม่วง สีแดง และสีขาว สลับกันปกปิดเรือนร่างระหะง เฉพาะส่วนที่ควรจะปิด เธอไม่ได้สวมอะไรนอกจากสร้อยเงินสีขาว ที่ดัดเป็นรูปดอกไม้ทะเลหลายดอกซ้อนเรียงกัน แต่ละดอกประดับด้วย เพชรสีขาวเม็ดเล็กๆ ส่วนที่เป็นจี้ตรงกลางพิเศษกว่าดอกอื่น เพราะ ประดับด้วยเพชรและพลอยเรียงซ้อนไล่สี จากสีขาวไล่ไปสีฟ้าอ่อน จนถึงสีน้ำเงินเข้ม ต่างหูสองข้างก็เป็นรูปดอกไม้ทะเลสีฟ้าอ่อนเช่น เดียวกัน

เครื่องเพชรชุดดังกล่าวชื่อว่า 'ธิดาสุมทร' ซึ่งเป็นเครื่องเพชรที่ เปิดตัวอย่างยิ่งใหญ่เพื่อฉลองครบรอบสิบปีของบริษัท Blue Gems แปรนด์เครื่องประดับอัญมณีชื่อดังของเมืองไทย

พุตพิชญาถึงกับสั่นสะท้านทันที นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หล่อนเห็นภาพ นี้ แต่ทุกครั้งที่เห็น ใจของหล่อนจะเต้นรัวเสมอ ความรู้สึกคิดถึง น้องสาวสลายไปเกือบหมด เหลือเพียงแต่ความรู้สึกขุนน้ำในจิตใจ หล่อน

วางนิตยสารเล่มดังกล่าวลงบนชั้นวางหนังสือตามเดิม พร้อมด้วยเม็ดเหงื่อผู้เต็มใบหน้า อาจจะเป็นเพราะไม่ได้เปิดหน้าต่างระบายความร้อนก็เป็นได้

หญิงสาวจัดหนังสือที่ตัวเองหยิบขึ้นมาเรียงให้เรียบร้อยตามเดิม พลันสายตาก็เหลือบไปเห็นซองเอกสารที่ตั้งอยู่บนกับหนังสือเล่มอื่นๆ บนโต๊ะ เดิมทีซองเอกสารนี้น่าจะอยู่ในกระเป๋าทำงานของฉัตรฟ้า แต่ตอนที่เกิดเหตุตำรวจค้นหาหลักฐานทั้งหมดภายในห้อง และคงค้นกระเป๋าใบนั้นด้วย เมื่อแม่บ้านมาเก็บกวาด จึงเอาซองในกระเป๋าวางไว้บนโต๊ะแทน แล้วเก็บกระเป๋าใส่กล่อง

สิ่งที่สะดุดตาพุดพิชญาไม่ใช่ซองเอกสาร แต่เป็นชื่อผู้รับเอกสารที่ฉัตรฟ้าเขียนไว้ด้านหลังว่า

‘คุณกรณ์ Blue Gems’

พุดพิชญาจำได้แม่นยำว่าเจ้าของชื่อนั้นคือ หัวหน้าฝ่ายการตลาดของบริษัท Blue Gems ไม่ใช่หนี้ล้นหลอนเลยที่จะยุ่งเรื่องของคนอื่น แต่เมื่อเห็นว่าชื่อของผู้รับคือศัตรูตัวฉกาจในแวดวงการทำงาน ต่อมอยาการู้ของพุดพิชญาที่ทำงาน หญิงสาวเห็นว่าซองไม่ได้ปิดผนึกไว้ จึงเปิดออกก่อนจะดึงกระดาษข้างในออกมา

หญิงสาวตาโตด้วยความตกใจเมื่อเห็นชัดเจนว่ากระดาษเหล่านั้นคืออะไร นั่นคือผลงานการออกแบบของหล่อนที่ยังไม่ได้ผลิตและมีแผนว่าจะผลิตและวางตลาดในปีนี้ แผ่นแรกเป็นแบบแหวน แผ่นต่อมาเป็นสร้อยคอ ทุกอย่างหล่อนจำได้ดีว่าอยู่ในโน้ตบุ๊กของหล่อน และไม่เคยส่งให้ใครที่ไหน แต่ดูเหมือนว่าฉัตรฟ้าจะพิมพ์ภาพเหล่านั้นออกมาและส่งให้ Blue Gems

นอกจากนี้ หล่อนยังเจอกระดาษโน้ตเขียนด้วยลายมือของน้องสาวคนสุดท้องสั้นๆ แอบอยู่ในซองอีกด้วย

‘ตามสัญญาหะคะ คุณการณ์’

นั้ตร’

นั้ตรฟ้าขโมยผลงานของหล่อนแล้วส่งไปให้บริษัทคู่แข่ง!

๓

“ไม่ร่อยเทรอ หนุพิชา” เสียงเรียกเบาๆ ของขจรทำให้พุตพิชญาสะดุ้งเล็กน้อย หล่อนจึงรู้สึกตัวที่กำลังใช้ช้อนคนกล้วยบวชชีในถ้วยมาลักพักแล้ว

“หรือคิดอะไรอยู่ ถึงไม่ยอมพูดยอมจาเลย” ขจรถามอีกครั้งด้วยรอยยิ้มเมตตา ซึ่งทำให้หล่อนรู้สึกอบอุ่นทุกครั้ง พุดพิชญาเองก็กังขาในคำพูดของผู้เป็นมารดาที่พร่ำบอกพวกหล่อนสี่พี่น้องว่า ขจรคืออาผู้ร้ายกาจที่พร้อมจะสูบสมบัติพวกหล่อนไว้ทุกเมื่อ

“อ้อ คิดเรื่องงานค่ะ พิเพ็งรับงานมาจากลูกค้า ยังคิดแบบไม่ออกเลย” หญิงสาวตอบพลางปลักชามกล้วยบวชชีไปด้านหน้า เมื่อรู้สึกว่ หล่อนคงกินอะไรไม่ลงแล้ว

“ถึงว่าลิ วันนีดูไม่เจริญอาหารเลย” ผู้เป็นอาเอ่ยก่อนจะยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม

ขจรคือญาติผู้ใหญ่เพียงคนเดียวที่ยังเหลือของพวกหล่อน เป็นชายวัยห้าสิบห้าปี ถึงแม้ผมบางส่วนจะเป็นสีดอกเลา แต่ด้วยร่างกายที่ยังแข็งแรงเพราะเขาออกกำลังกายตลอดตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ ประกอบกับหน้าตาเค้าโครงที่ดูดีอยู่แล้ว ทำให้อาของหล่อนดูหนุ่มกว่าอายุ แม้จะมีริ้วรอยตามกาลเวลาให้เห็นบ้าง แต่ก็เพียงประปรายไม่มากเท่าคนที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน

สมัยยังเป็นวัยรุ่น ชจรเคยหนีออกจากบ้าน และใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อย ทั้งเมาเหล้า ติดยาเสพติด ติดการพนัน รวมทั้งติดผู้หญิง เป็นเวลาหลายปีกว่าเขาจะกลับใจและกลับมาบ้านได้ เพราะเขาออกจากโรงเรียนและไม่ยอมกลับไปเรียนต่อเสียที จึงหางานไม่ได้ บิดาของหล่อนจึงให้น้องชายคุมคนงานฝ่ายปฏิบัติการการเพาะปลูกกล้วยไม้ และชจรก็รับหน้าที่นั้นมาโดยตลอด

เป็นที่รู้กันดีว่าคุณปู่ไม่ได้ยกสมบัติใดๆ ให้ชจรเลย ดังนั้นบิดาของหล่อนจึงเป็นที่พึ่งสุดท้ายที่คอยช่วยเหลือเขา พุดพิชญาเติบโตขึ้นโดยมีชายผู้นี้ร่วมโต๊ะอาหารมาตั้งแต่เด็ก และไม่เคยสงสัยในรอยยิ้มของผู้เป็นอา

จนเมื่อหล่อนกลับมาจากอิตาลี นั่นเป็นครั้งแรกที่หล่อนได้ยินว่า ภายใต้รอยยิ้มที่แสนอ่อนโยนนั้น คือแผนการร้ายที่พร้อมจะแย่งทุกอย่างไปจากครอบครัว พุดพิชญาคงจะต่อว่าคนที่กล่าวหาลอยๆ อย่างไม่มีหลักฐาน หากคนคนนั้นไม่ใช่มารดาของหล่อนเอง

“นี่เป็นเพื่อนอาหน้อยลิ หนูพิชา อาทิน้ำคนเดียวนะสองเดือนกว่าแล้ว” ชจรพูดดักไว้ก่อน เมื่อหล่อนทำท่าจะปฏิเสธน้ำขิงที่โหมดยกมาให้ พุดพิชญาเฝ้าถึงงานกองโตที่รอหล่อนไปสะสางอย่างครุ่นคิดก่อนจะตัดสินใจพยักหน้า แล้วรับน้ำขิงถ้วยนั้นมาแต่โดยดี

“ที่ร้านเป็นยังไงบ้างล่ะ ไม่เห็นเล่าให้อาฟังบ้างเลย” ชจรถามพลางตักกล้วยบวชชีเข้าปาก พุดพิชญายิ้มบางๆ ก่อนจะตอบ

“ดีขึ้นเรื่อยๆ ค่ะ เริ่มมีลูกค้าใหม่ๆ แวะเวียนมาบ้าง”

“ไม่น่าเชื่อนะ อาวุธสิกว่า เพิ่งเมื่อวานนี่เองที่หนูพิชากับหนูฉัตรวาดรูปแข่งกัน จำได้มั๊ย ผงที่บ้านตรงนั้นมียอสีเทียนเต็มไปหมดเลยโดนคุณพ่อตีจนกันลาย” ชจรเล่าติดตลก พุดพิชญาหลุดข้อออกมา

ทำไมหล่อนจะจำไม่ได้ พรสวรรค์เพียงอย่างเดียวที่หล่อนชนะพี่น้องทุกคนคือการวาดรูป หล่อนจึงภูมิใจมาก วาดมันเสียทุกที ไม่เว้น

แม่แต่ใบพัดพัดลม

“จำได้ค่ะ ยายฉัตรเคยวาดคิ้วให้รูปปั้นกรีกของคุณพ่อด้วย”
 พุดพิชญา निकออกอีกเรื่องจึงเล่ากลัวเสียงหัวเราะ ขจรยิ้มกว้าง

“อาจำได้ หนูฉัตรเอาแต่พูดว่า รูปปั้นไม่มีคิ้ว ไม่เห็นสวยเลย ตอน
 ที่โดนตีก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมถึงถูกทำโทษ” พุดพิชญาหัวเราะต่อ หล่อน
 ยังจำความรู้สึกไม่เข้าใจในตอนนั้นได้ดี

“แล้วคุณพ่อหนูก็เลยสั่งให้เอาสีเทียนไปเก็บ แต่หนูฉัตรแสบกว่า
 ที่แอบสีชอล์กไว้บนบ้านต้นไม้ พ่อคุณพ่อเพลอกก็เอาลงมามาถูรูปลื่นอีก”
 ขจรยังพูดต่อ พุดพิชญาก็ซ้ำอีกครั้ง ฉัตรฟ้าเก่งเรื่องการเก็บความลับ
 และซ่อนของนัก ที่ประจำของฉัตรฟ้าคือบ้านไม้ที่บิดาสร้างไว้บนต้นไม้
 ใหญ่ด้านหลังคฤหาสน์ ซึ่งเป็นฐานทัพลับของสี่สาวพี่น้อง

คนที่มักจะไปหลบที่นั่นบ่อยๆ ก็คือ ฉัตรฟ้า ผู้ซึ่งมีความลับตลอดเวลา
 ขจรเองก็คงกำลังนึกถึงเรื่องของฉัตรฟ้าอยู่เช่นกัน จึงหลุดปากออก
 มาด้วย แต่เมื่อคิดขึ้นได้ว่าคนที่พูดถึงไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว ทั้งคู่จึงหยุด
 หัวเราะพร้อมกัน

“คุณอาอยู่ที่ไหนหรือคะ ตอนเกิดเรื่อง”

ใจไม่ได้นึกอยากจะสอบปากคำ แต่นี้เป็นเรื่องที่หล่อนไม่รู้จริงๆ

“อยู่ที่สวนกล้วยไม้ ระบบไฟฟ้ามีปัญหา อา ก็เลยไปดูหน่อย” ขจร
 เล่าด้วยน้ำเสียงปกติ

พุดพิชญาเลิกคิ้วและโทษตัวเองที่แสดงท่าที่สงสัยชัดเจนขนาดนี้

“ในเวลาที่กำลังจะมีพิธีเนี่ยนะคะ คุณอาไปสวนกล้วยไม้?” หล่อน
 นึกถึงระยะทางและความเป็นไปได้ สวนกล้วยไม้อยู่บนยอดเขาที่ห่างออก
 ไป และในระยะเวลาที่งานพิธีกำลังจะเริ่ม อาของหล่อนมีเหตุผลที่ต้อง
 ฝละออกจากงานกะทันหันในเมื่อรู้ว่าอาอาจจะกลับมาไม่ทัน

“ธนามาตามให้เอาไปดู หนูพิชาก็รู้ว่าระบบความเย็นของเรามอง
 ซ้ำมไม่ได้ ถ้าอุณหภูมิเปลี่ยนแปลงจะมีผลต่อการเจริญเติบโตของกล้วยไม้”

ขจรอธิบายพร้อมสบตาหล่อน พุดพิชญาเพียงพยักหน้ารับเป็นเชิงเข้าใจ
 “นี่หนูพิชญาไม่ได้คิดว่าอาเป็นคนร้ายหรอกใช่ไหม” ขจรพุดพลาง
 ส่งยิ้มมาให้ พุดพิชญาสะดุ้งเล็กน้อย

“เปล่าเลยคะ พี่ไม่ได้คิดแบบนั้น ขอโทษนะคะ ถ้าพี่เสียมารยาท”
 หล่อนพุดรัวเป็นชุด ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าการกระทำแบบนี้ยิ่งทำให้ดูน่า
 สงสัยกว่าเดิม แต่ผิดคาด ขจรเพียงแค่นิ่งเฉย

“ไม่เป็นไรหรอก อาเข้าใจดี เพราะหลังเกิดเหตุอาก็ยังไม่ได้คุยกับ
 หนูชมและหนูพิชญาเลย จะคุยมากหน่อยก็แค่หนูบัว อาคิดอยู่ทุกวันนี้ว่า
 ใครในบ้านเราที่ใจคอโหดเหี้ยมพอจะทำเรื่องแบบนั้นได้” ขจรพุดจบแล้ว
 จึงเซ็ดปาก พุดพิชญาจ้องมองถ้อยน้ำขิงราวกับว่าหล่อนมองเห็นอะไร
 ในนั้น

“ตามที่ตำรวจบอกนั้นแหละ คนร้ายอาจจะเป็นคนข้างนอกก็ได้
 ตำรวจพบรอยเลือดที่บ้านหน้าต่างนอกตึก และพุ่มไม้ใต้หน้าต่างบานนั้น
 ก็เป็นรอยเหมือนคนกระโดดลงไปไม่ใช่เหรอ” ขจรกล่าวสรุปอีกครั้ง
 พุดพิชญาเพียงแค่นิ่งหน้าเท่านั้น

“คะ” ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองขจร

“ตำรวจพบเบาะแสว่ามีคนปีนออกไปก็จริง แต่ไม่พบร่องรอยการ
 เข้ามาเลยนะคะ” หล่อนตอบออกไปอย่างตั้งใจคิด แววตาของขจรรูปไหว
 เพียงเสี้ยววินาที ก่อนเขาจะกลับม้ายิ้มอย่างใจเย็นอีกครั้ง

“คนร้ายอาจจะแฝงตัวเป็นแขกหรือนักข่าวก็ได้ ตอนนั้นแขกหรือก็
 ทยอยกันเข้ามาแล้วนี่” คำตอบของผู้เป็นอาไม่ได้ทำให้พุดพิชญาแปลกใจ
 หลงใหลเพียงแค่นิ่งหน้ารับอีกครั้ง

“คะ ตำรวจก็พุดแบบนี้เหมือนกัน”

บันไดที่ขึ้นไปชั้นบนมีสองทางคือ บันไดตรงกลางและบันไดด้าน
 หลังครัว ในเมื่อหล่อนต้อนรับแขกอยู่ที่ห้องโถงตลอดเวลา และไม่เห็นว่า
 จะมีแขกคนไหนเดินขึ้นไปชั้นสองเลย จึงเป็นไปได้ว่าจะมีคนแอบเข้าไป

ทางห้องครัว ถึงแม้จะมีแม่ครัวและเด็กรับใช้เต็มไปหมด แต่ถ้าอาศัยช่วงจังหวะที่ทุกคนออกมาเสิร์ฟอาหารและช่วยรับแขก ก็มีความเป็นไปได้

“อาเข้าใจนะ ช่วงนี้พวกหนูสามคนอาจจะเครียดหน่อย เพิ่งเกิดเรื่องร้ายกับหนูฉัตร แถมยังใกล้วันเปิดพินัยกรรมของพี่ป๋นอีก” พุดพิชญาเงยหน้าขึ้นมามาทันที หล่อนกะพริบตาซ้ำๆ

“วันเปิดพินัยกรรมของคุณพ่อ จะถึงแล้วหรือคะ”

“ใช่ จะครบสองปีแล้วนะ” ขจรตอบราวกับเขานั่งนับวันรอออย่างไรรออย่างนั้น

สิ่งแปลกประหลาดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นหลังจากอโศกสบันผู้เป็นบิดาเสียคือ เงื่อนไขที่ทำให้เปิดพินัยกรรม ซึ่งเขาให้เปิดหลังจากวันที่เขาเสียชีวิตครบสองปี ห้ามเปิดก่อนหน้านั้นเป็นอันขาด

โดยนายสมเดช นายประจำตระกูลนุப்புผจินดาแจ้งแก่พวกหล่อนในวันเผาศพบิดาว่า อโศกสบันได้แก้ไขพินัยกรรมและตั้งเงื่อนไขนี้ไว้ก่อนที่เจ้าตัวจะเสียชีวิตเพียงสัปดาห์เดียวเท่านั้น ราวกับรู้ว่าตนจะตายวันไหน

ไม่มีใครรู้ว่าอโศกสบันทำแบบนั้นเพื่ออะไร บุณทริกาบอกน้องๆ ว่า บิดาอาจจะต้องการให้ธุรกิจก้าวหน้าและเติบโตจนมีกำไรเพิ่มพูนแล้วจึงค่อยแบ่งสันปันส่วนให้แต่ละคน พุดพิชญาไม่ใช่คนที่สนิทกับบิดาดังนั้นหล่อนจึงไม่อาจคาดเดาความคิดนี้ได้จริงๆ ทว่าชมพูนุชกลับรู้สึกกังขาว่า บิดาอาจจะรอให้ความจริงบางอย่างเปิดเผยออกมาในช่วงสองปีนี้ก็ไม่ได้

การเสียชีวิตของฉัตรฟ้าทำให้หล่อนลืมนวันครบรอบวันตายของบิดาเสียสนิท

“หนูฉัตรไม่อยู่แล้ว สักส่วนของพินัยกรรมคงมีการเปลี่ยนแปลงทีนี้ละ พวกหนูสามคนก็จะได้สบายใจขึ้นหน่อย” ขจรยังคงพูดต่อราวกับเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องธรรมดา พุดพิชญาถึงกับขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ

“สบายใจเรื่องอะไรคะ”

“ก็เรื่องมรดกของหนูฉัตรไง หนูบัวคงโล่งใจนิดๆ เพราะส่วนที่หนูฉัตรได้น่าจะมากที่สุด”

พุดพิชญาเกาะพริบตาถี่ๆ นี่ก็ขอบคุณตัวเองที่สะกดอารมณ์เคืองไว้ได้

“ทำไมคุณอาถึงคิดอย่างนั้นล่ะคะ” พุดพิชญาถามแค่นั้น เพราะกลัวว่าหากถามมากกว่านี้ หล่อนจะสะกดน้ำเสียงให้เป็นปกติไม่ได้

“โอ้ หนูพิชา พ่อหนูทั้งรักทั้งหวงหนูฉัตร จำไม่ได้หรือ วันเกิดครบสิบเก้าปีของหนูฉัตร ที่คุณพ่อถามว่าหนูฉัตรอยากได้อะไร แล้วหนูฉัตรก็พูดว่า อยากได้คุณทาส์นุปผาชาติ พ่อหนูก็พูดเองนะว่าจะยกให้”

พุดพิชญาหยุดนิ่งไปคล้ายกับต้องมนตร์สะกด หล่อนขอตัวออกจากโต๊ะอาหารอย่างรักษามารยาทที่สุด ก่อนจะเดินกลับขึ้นห้องพักโดยไม่ได้หันกลับไปมองว่าขจรจ้องมองดูหล่อนเดินหายขึ้นไปด้านบนจนลับตา

“อย่าให้อาขจรปั้นหัวเขี้ยวนะ พิชา” ชมพูนุชพุดพลางจับมือหล่อนแน่นด้วยความโกรธ

“อาขจรก็พูดเกินไป นี่มันงใจชัดๆ” ชมพูนุชกล่าวด้วยน้ำเสียงโมโหเป็นระลอกสอง พุดพิชญาจึงเป็นฝ่ายที่ต้องบีบมือพี่สาวเพื่อให้อาใจเย็นลงแทน

“แต่อาขจรก็พูดถูกนะ” บุญศรีกาที่กำลังถอดต่างหูอยู่หึ่งตัวลงนั่งหน้ากระຈกโต๊ะเครื่องแป้ง

บุญศรีกาและชมพูนุชกลับถึงบ้านในเวลาไล่เลี่ยกัน พุดพิชญาจึงเรียกทั้งสองให้เข้ามานั่งรวมกันในห้องของพี่สาวคนโตเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา พี่น้องมีเรื่องจะปรึกษากัน หากแต่คราวนี้กลับไร้เงาของฉัตรฟ้า

พุดพิชญาเล่าเรื่องที่คุยกับขจรให้พี่สาวทั้งสองฟัง และก็เป็นที่ไป

ตามคาด ชมพูนุชเดือดดาลราวกับเป็นคนฟังจรรยาพิบัติเอง

“ตอนนั้นพวกเธอไม่อยู่ แต่พ็อยู่ วันเกิดของยายฉัตร ยายฉัตรเลยขอคุณพ่อตี๋มไวน์ บอกว่าอยากลองชิม คุณพ่อท่านก็อนุญาต เห็นว่าเป็นครั้งแรกด้วย แก้วเตียวก็ถึงกับคอบคอบอ่อน” บุญทริการวบผมยาวด้วยกีบสีดำอันใหญ่ มืออีกข้างก็หยิบสำลีสักด้ายล้างเครื่องสำอาง

“โกหก! จำได้มั๊ย ยายฉัตรเคยไปมาแเอ้ที่คอนโดฯ เพื่อนชม นั้แหละ โดนไวน์ไปเกือบสองขวด ตอนนั้นยายฉัตรยังใส่ชุด ม. ปลายอยู่เลย เพื่อนชมพูดกันใหญ่ว่ายายฉัตรคอแข็ง ไวน์แค่แก้วเดียว น้องสาวเราไม่มีทางเมาหรอก” ชมพูนุชเอ่ยสิ่งทีคิดออกมาจนหมด

พูดพิชญาจำเรื่องทีพี่สาวคนรองเล่าได้ คินนั้นพวกหล่อนุ่นวายกันใหญ่ หาวิธีทำให้อัยตราสร้างและไปเรียนในวันรุ่งขึ้นได้ โชคดีทีคินนั้นบิดามารดาไม่อยู่บ้าน

“พี่ก็ว่านั้แหละ แต่เอาเป็นว่าวันนั้นยายฉัตรมา เลยถามคุณพ่อว่าจะให้อะไรเป็นของขวัญวันเกิด คุณพ่อท่านก็ถามว่าอยากได้อะไร ยายฉัตรตอบว่าคฤหาสน์บุปผชาติ” ทั้งชมพูนุชและพูดพิชญานิ่งฟังด้วยความตั้งใจ

“พี่ก็กับคุณแม่มองหน้ากันเล็กลัก แล้วคุณพอก็หัวเราะขึ้นมา ก่อนจะบอกว่าได้ พ่อจะยกบ้านหลังนี้ให้” เมื่อพี่สาวคนโตเล่าจบ พูดพิชญา ก็มลงมองพื้น ส่วนชมพูนุชดูเหมือนจะหงุดหงิดยิ่งกว่าเดิม

“คุณพอก็แบบนี้ตลอด ตามใจยายฉัตรซะจนเสียนิสัย” ชมพูนุชกอดอกพลงพ่นลมหายใจออกมาอย่างไม่พอใจนัก

“แต่กั้นะ วันนั้นคุณพ่อเองก็มาเหมือนกันไม่ใช่เหรอ อาจจะพูดเล่นก็ได้” พี่สาวคนรองยังไม่ยอมมลดละ การต้อั่งนั่งฟังว่าพ่อลำเอียงไปทางลูกคนใดคนหนึ่งมากเป็นพิเศษเป็นสิ่งที่ชมพูนุชไม่โปรดปรานเท่าไร

“เราจะได้อู้กันแล้วไง วันเปิดพินัยกรรมจะมาถึงแล้ว” บุญทริกาหันม่ายกไหล่ให้น้องสาวทั้งสอง ก่อนจะหันกลับไปเซ็ดเครื่องสำอางต่อ

“แล้วก็...พืมีเรื่องจะบอกพี่ๆ อีกอย่างค่ะ” พุดพิชญาพุดพลางหยิบซองเอกสารที่หล่อนเจอในห้องของฉัตรฟ้าขึ้นมา

“ยายฉัตรพรินต์แบบงานของพี่ส่งให้ทาง Blue Gems อีกแล้วค่ะ” หล่อนยื่นซองเอกสารให้พี่สาวคนรอง ชมพูนุชอ้าปากด้วยความตกใจเล็กน้อย แล้วจึงค่อยๆ แกะซอง

“อีกแล้วหรือ สรุปว่าครั้งที่แล้วยายฉัตรทำจริงๆ ใช่มั้ย” บุญทริกาวางสำลีสลับนิต๊ะแล้วเดินมาหาสองสาว พุดพิชญาพยักหน้าด้วยความลำบากใจ

ชมพูนุชหยิบกระดาษที่เขียนด้วยลายมือของฉัตรฟ้าซึ่งแนบอยู่ในซองออกมา หล่อนแ้มริมฝีปากอย่างอารมณ์เสีย

“ที่ตอนถามละไม่ยอมรับ อยากให้เจ้าตัวอยู่จริงๆ ดูซิว่าหลักฐานคาตาขนาดนี้ จะกล้าโกหกอีกมั้ย” ชมพูนุชยื่นซองส่งให้บุญทริกา พี่สาวคนโตรับมาอ่านและหยิบแบบงานของพุดพิชญามาดูทีละแผ่นพลางถอนหายใจ

“ครั้งที่แล้วก็แลกกับตำแหน่งพรีเซนเตอร์ ครั้งนี้ก็คงจะเหมือนกันแฮะ น้องสาวฉัน ทำได้ทุกอย่างจริงๆ” ชมพูนุชพุดพลางกอดอกพร้อมกับขมวดคิ้ว

“แต่น่าจะยังไม่ได้ส่ง พิคิดว่ายายฉัตรคงเตรียมส่งหลังงานแต่งงานค่ะ” พุดพิชญาพุด เมื่อเห็นบุญทริกาสำรวจหน้าของเอกสาร พี่สาวคนโตวางซองไว้บนตักแล้วมองหน้าพุดพิชญา

“ไม่ใช่ว่าพี่ไม่เข้าใจความรู้สึกพี่ช่า แต่ยายฉัตรเสียไปแล้ว พี่อยากให้พี่ช่าให้อภัยน้องนะ อีโหลสิกรรมให้น้องเถอะ วิญญาณน้องจะได้ไปสู่สุคติ” บุญทริกาอุบผมหญิงสาวที่บัดนี้กลายเป็นน้องคนสุดท้องไปโดยปริยาย พุดพิชญาพยักหน้ารับ

“ค่ะ” พุดพิชญากล่าวอย่างไม่แน่ใจเท่าไรนักว่าหล่อนจะทำได้อย่างที่รับปาก ชมพูนุชอุบผมน้องสาวเพื่อปลอบโยนอีกครั้ง พุดพิชญาจึงส่ง

ยิ้มกลับไปให้เพื่อบอกว่าหล่อนไม่เป็นไร

“เอาละ ทีนี้ก็ตาพี่บ้าง พี่เองก็มีเรื่องของยายฉัตรจะบอกเราสองคน แต่พี่ขอแค่อย่างเดียว ชมพู่จำคำพี่ไว้นะ น้องเสียไปแล้ว เราแค่นึกองน้องไปก็เปล่าประโยชน์” การเปิดเรื่องของบุญทริกาไม่ได้ช่วยให้ชมพู่ซึ้งใจเย็นลงได้ในความคิดของพุดพิชญา หญิงสาวเองรู้สึกหวั่นใจอยู่ลึกๆ ว่ามีแต่จะทำให้เรื่องเลวร้ายลงเท่านั้น

“พี่ได้ผลชันสูตรศพของยายฉัตรมานานแล้ว อย่างที่เราู้กัน พี่สงสัยบางอย่างจึงขอให้เขาชันสูตรรอบสองให้ และก็เป็นไปตามที่พี่คิดจริงๆ” หัวใจของพุดพิชญาเต้นไม่เป็นจังหวะ หล่อนรู้ว่าควรจะรีบจับมือชมพู่ชูไว้ให้เร็วที่สุด

“ยายฉัตรไม่ได้ท้อง”

สิ้นสุดคำพูดของพี่สาวคนโต ชมพู่ชกศีรษะก้ไปทันที พุดพิชญาเกาะไว้อยู่แล้วว่าหล่อนจะได้ยินประโยคนี้ หล่อนดึงมือชมพู่ขึ้นมาจับเอาไว้ แต่พี่สาวคนรองกลับสะบัดมือออกแล้วลุกขึ้นยืน

“ชะ...ขอโทษนะ แต่ชมให้อภัยกับเรื่องนี้ไม่ได้ อย่างน้อยก็ตอนนี้ ชมคงให้อภัยไม่ได้ ชมขอตัวไปสงบสติก่อนนะค่ะ”

“ชมพู่ ให้พวกเราอยู่ด้วยเถอะนะ อย่าอยู่คนเดียวเลย เดี่ยวจะยิ่งคิดมากไปกันใหญ่” บุญทริกาลุกขึ้นยืนเพื่อปลอบน้องสาวด้วยเช่นกัน แต่ชมพู่ซส่ายหน้าไปมา ในขณะที่น้ำตาเริ่มรินไหล

“ไม่ ชมไม่อยากฟังอะไรแล้ว ชมขออยู่คนเดียวสักพัก” ชมพู่ชูหันหลัง เปิดประตูห้องแล้วเดินกลับห้องตัวเองไปหิ้งน้ำตา บุญทริกาทรุดตัวลงนั่งบนเตียง ซึ่งเป็นที่ที่ชมพู่ซนั่งเมื่อสักครู่

“พี่ผิดเอง พี่ไม่น่าบอกวันนี้เลย” พี่สาวคนโตกุมขมับ พุดพิชญาขยับเข้ามาใกล้เพื่อกอดไหล่พี่สาวไว้

“จะบอกตอนไหน ผลก็เป็นแบบนี้เหมือนกันนั่นแหละค่ะ มันไม่เกี่ยวกับช่วงเวลาหรือก มันเกี่ยวกับเนื้อหาต่างหาก”

บุญศรีกามั้มปากแน่นแล้วจึงหันมามองพุดพิชญา

“พิชญาอยู่แล้วใช่ไหม เรื่องนี้” เมื่อเรื่องมาถึงขนาดนี้ หล่อนจึงไม่จำเป็นต้องปิดบังอะไร พุดพิชญาพยักหน้ารับ

“ค่ะ พิคแ่สงสัย แต่ถ้าไม่มีหลักฐานก็ไม่กล้าพูด ยายฉัตรแ่แก่่งจะตาย” พุดพิชญานึกถึงวันที่หล่อนไปเคาะห้องฉัตรฟ้า หล่อนนอนอนกับน้องสาว เพราะเพิ่งสะดุ้งตื่นจากฝันร้าย ฉัตรฟ้าที่จ้วงเียอยู่หงุดหงิดนิดหน่อย แต่ก็นอนต่อ โดยลืมไปว่าตัวเองวางกล่องผ้าอนามัยที่เพิ่งแกะไว้บนโต๊ะ

“พี่รู้นะ รู้ดีเลยละว่าน้องสาวเราร้ายกาจมาก ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้สิ่งที่อยากได้ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าขนาดนี้”

พุดพิชญาพยักหน้าตาม หล่อนไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อดี จึงทิ้งตัวพิงไหล่พี่สาว ปล่อยให้บุญศรีกามุดต่อ

“พี่เคยหวังให้ยายฉัตรเลิกละโมภนะ เลิกนิสัยอยากได้ไปหมดทุกอย่างโดยไม่สนใจคนอื่น น่าเศร้านะ ที่พี่ไม่มีวันจะได้เห็นวันนั้นแล้ว”